

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 627/2024-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Andrejom Garom, advokátom, Štefánikova 14, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn. 45Er/1378/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 45Er/1378/2016 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 45Er/1378/2016 **prikazuje** konať bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie v sume **2 000 eur**, ktoré **je** mu Okresný súd Trnava **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Trnava **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **856,75 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevychováje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie svojej veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 45Er/1378/2016. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a aby mu priznal finančné zadostučinenie v sume 5 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že [REDAKOVANÉ] ako oprávnená podala okresnému súdu návrh na začatie exekúcie, a to na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť sumu 30 702,45 eur sťažovateľom ako povinným, a to na základe exekučného titulu rozsudku okresného súdu č. k. 9C/95/2016-771 z 24. júna 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/838/2015-835 z 29. júna 2016.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie sťažovateľa uznesením sp. zn. 1Cdo/81/2017 z 26. septembra 2018 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Dňa 19. apríla 2019 podal sťažovateľ ako povinný súdnemu exekútorovi návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie (rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu), bolo po začatí exekúcie zrušené. Súdny exekútor tento návrh postúpil okresnému súdu na rozhodnutie.

5. Sťažovateľ urgoval rozhodnutie okresného súdu podaniami 2. decembra 2019 a 17. septembra 2020. Od podania návrhu na zastavenie exekúcie uplynulo viac ako päť rokov, okresný súd však o ňom dosiaľ nerozhodol, v napadnutom konaní nevykonal jediný relevantný úkon (návrh na zastavenie exekúcie ani nezaslal oprávnenej na vyjadrenie). Postup okresného súdu možno najmä vzhľadom na jednoduchosť veci charakterizovať ako extrémne zdĺhavý.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka, že okresný súd v napadnutom exekučnom konaní nerozhodol o jeho návrhu na zastavenie exekúcie, a to ani po uplynutí viac ako 5 rokov, hoci vo veci ide o jednoduchú záležitosť. Okresný súd dosiaľ v danej veci nevykonal jediný relevantný úkon, čím boli porušené označené práva podľa ústavy a dohovoru.

7. Sťažovateľ je už piaty rok v stave právnej neistoty v dôsledku nerozhodnutia o jeho návrhu. Vzhľadom na neukončené exekučné konanie súdny exekútor blokuje dispozíciu sťažovateľa s jeho majetkom, a to v neprimeranom rozsahu vo vzťahu k vymáhanej povinnosti. Súdny exekútor od roku 2016 vedie exekúciu zriadením exekučného záložného práva na byt sťažovateľa, ako aj exekúciu prikázaním pohľadávky z účtu v banke, keď jedna banka na príkaz súdneho exekútora blokuje na jeho bankovom účte sumu 29 589,50 eur a druhá banka na ďalšom bankovom účte sumu 932,20 eur.

8. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci možno jednoznačne uviesť, že dĺžka napadnutého konania nie je závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci, ide o štandardnú a početnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov.

9. Sťažovateľ svojím konaním nijako nezapríčinil vznik zbytočných prietáhov v napadnutom konaní. Zo spisu je zjavné, že okresný súd neurgoval sťažovateľa, nemusel proti nemu využiť

poriadkové opatrenia podľa § 102 Civilného sporového poriadku. Vo veci nie je daná okolnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na ťarchu sťažovateľa.

10. Okresný súd v napadnutom konaní koná neefektívne, nesústredene a spôsobuje zbytočné preťahy. Okresný súd nezvolil postup, ktorý by viedol k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa. Nečinnosť okresného súdu aj vzhľadom na jednoduchosť veci je ústavne neakceptovateľná.

11. Vymedzené okolnosti predmetnej veci, stav právnej neistoty sťažovateľa, ako aj neospravedliteľná dĺžka napadnutého konania odôvodňujú priznanie finančného zadostučinenia v sume 5 000 eur.

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 627/2024-11 z 21. novembra 2024 ju v celom rozsahu podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie okresného súdu

13. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a na výzvu ústavného súdu reagoval predseda okresného súdu, ktorý v podaní sp. zn. 1 SprV/1089/2024 z 23. decembra 2024 poukázal na vývoj procesnej situácie týkajúci sa exekučného titulu. Exekučným titulom v napadnutom exekučnom konaní sú dva rozsudky, a to rozsudok okresného súdu č. k. 9C/95/2006-771 z 24. júna 2015 (prvý rozsudok), ktorým okresný súd rozhodol o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom okrem iných výrokom VII sťažovateľovi ako žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie jej podielu sumu 30 747,98 eur. Krajský súd ako odvolací súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 24Co/838/2015-835 z 29. júna 2016 (prvý rozsudok) tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením tak, že prvý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 24Co/262/2018-912 z 10. júla 2019 (druhý rozsudok) tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1Cdo/89/2020 z 27. apríla 2022 druhý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd rozhodol uznesením č. k. 24Co/57/2022-995 z 25. októbra 2022 tak, že prvý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Okresný súd následne rozhodol rozsudkom č. k. 11C/61/2022-1060 z 3. augusta 2023 (druhý rozsudok) o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom výrokom IV sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie hodnoty jej podielu sumu 23 371,88 eur. Krajský súd rozsudkom č. k. 24Co/135/2023-1145 z 9. apríla 2024 (tretí rozsudok) druhý rozsudok okresného súdu potvrdil. Proti tretiemu rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal 19. júna 2024 dovolanie spolu s návrhom na odklad vykonateľnosti tohto rozsudku, pričom v uvedenej veci dosiaľ nebolo rozhodnuté.

14. Po „podrobnom preskúmaní obsahu spisu bolo zistené, že v spise chýbalo viacero listín“, pričom po ich založení okresný súd uznesením z 11. decembra 2024 námietky sťažovateľa proti exekúcii zamietol (výrok I), exekučné konanie zastavil (výrok II), súdnemu exekútorovi priznal

nárok na náhradu trov exekúcie (výrok III) a sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok IV). Predmetné uznesenie sa aktuálne doručuje účastníkom.

15. Predseda okresného súdu poukázal na to, že v napadnutom exekučnom konaní dochádzalo opakovane k zmenám týkajúcim sa exekučného titulu, čo malo zásadný vplyv na rozhodovanie o námietkach sťažovateľa proti exekúcii, proti trovám exekúcie a o jeho návrhu na zastavenie exekúcie z 21. novembra 2016 a 2. apríla 2019. Na uvedené zmeny poukazoval aj sám sťažovateľ v predmetných podaniach, pričom v konaní dosiaľ nenadobudol vykonateľnosť tretí rozsudok krajského súdu z 9. apríla 2024 vzhľadom na podané dovolanie a návrh na odklad vykonateľnosti.

16. S poukazom na tieto skutočnosti považuje ústavnú sťažnosť za nedôvodnú, a to najmä s ohľadom na procesnú situáciu, keď nebol zrejмый exekučný titul v dôsledku rozhodovania odvolacieho súdu a dovolacieho súdu. Okresný súd tak objektívne nemohol vydať rozhodnutie, ktoré požadoval sťažovateľ, preto navrhol, aby ústavný súd nevyhovel ústavnej sťažnosti. Nie je potrebné vydať príkaz okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov, keďže okresný súd v danej veci už rozhodol. Okolnosti veci a procesná aktivita sťažovateľa neodôvodňujú ani priznanie finančného zadosťučinenia. Je nepochybne právom sťažovateľa podávať odvolania a dovolania, ale táto procesná aktivita v danej veci zásadným spôsobom prispela k tomu, že okresný súd nemohol dlhší čas rozhodnúť. Požadovaná suma finančného zadosťučinenia je navyše zrejme neprimeraná a sťažovateľ jej výšku ani nijako neodôvodnil.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

17. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže na základe podaní okresného súdu a sťažovateľa, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce zo spisu okresného súdu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

18. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom exekučnom konaní, pričom sťažovateľ namieta nečinnosť exekučného súdu pri rozhodovaní o jeho návrhu na zastavenie exekúcie.

19. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

20. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie už citovaných práv vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným

spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

21. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

22. Podľa judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06, I. ÚS 281/2013) nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí uskutočňovaný podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Záver o tom, že súdna exekúcia je súčasťou základného práva na súdnu ochranu, vychádza z toho, že exekúciu síce vykonáva súdny exekútor, ale na základe splnomocnenia štátom, ktoré sa materializuje v konkrétnej veci poverením exekučného súdu na vykonanie exekúcie. Toto poverenie (bez neho by súdna exekúcia nemala zákonný podklad a bola by absolútne neprípustná) potvrdzuje, že súdny exekútor koná, rozhoduje a exekvuje v mene súdnej moci (čl. 142 ods. 1 ústavy).

23. Z už judikovaných záverov ústavného súdu o súdnej exekúcii ako súčasti základného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 5/00, III. ÚS 245/06) vyplýva, že súdna exekúcia vykonávaná podľa Exekučného poriadku musí byť uskutočňovaná aj v súlade s princípmi spravodlivého procesu v širšom slova zmysle, ktoré sú obsiahnuté v čl. 46 až čl. 48 ústavy.

24. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci ústavný súd vychádzal z toho, že napadnutým konaním je exekučné konanie, v ktorom ide o vymoženie peňažného plnenia. Svojím charakterom sa nevymyká bežným exekučným konaniam s týmto predmetom. Exekučné konania ako také je spravidla potrebné považovať za konania po právnej stránke, ako aj po faktickej (skutkovej) stránke za pomerne jednoduché. O spore účastníkov exekučného konania totiž bolo už právoplatne rozhodnuté vo veci samej exekučným titulom, ktorý je podkladom na nariadenie exekúcie. Medzi účastníkmi exekučného konania už preto nie je sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má voči oprávnenému povinný. Zmyslom exekučného konania je nútená realizácia práv oprávneného, keďže povinný dobrovoľne nesplnil, resp. čiastočne nesplnil povinnosti uložené v právoplatnom exekučnom titule. V napadnutom konaní ústavný súd neidentifikoval prvky skutkovej alebo právnej zložitosti veci. Z hľadiska významu veci pre sťažovateľa nejde o privilegovaný typ konania, v ktorom by sa vyžadovala osobitná rýchlosť konania súdu.

25. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka napadnutého konania. Ústavný súd nezistil také správanie sťažovateľa, ktoré by prispelo k vzniku zbytočných prietáhov v napadnutom exekučnom konaní.

26. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotí, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, je postup exekučného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom

vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

27. Sťažovateľom namietaný postup exekučného súdu sa týka jeho nečinnosti pri rozhodovaní o jeho návrhu na zastavenie exekúcie. Okresný súd o návrhu na zastavenie exekúcie rozhodol uznesením z 11. decembra 2024 tak, že exekučné konanie zastavil. V odôvodnení tohto uznesenia okresný súd uviedol, že z úradnej činnosti v spojení s návrhom sťažovateľa na zastavenie exekúcie z 2. apríla 2019 zistil, že vznikol dôvod na zastavenie exekúcie z dôvodu, že rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené. Poukázal na to, že krajský súd uznesením z 25. októbra 2022 zrušil prvý rozsudok okresného súdu (exekučný titul) a obdobne najvyšší súd už uznesením z 26. septembra 2018 zrušil prvý rozsudok krajského súdu (exekučný titul). Z uvedeného dôvodu zastavil exekučné konanie podľa § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku (bod 25). Vychádzajúc z uvedeného odôvodnenia uznesenia okresného súdu z 11. decembra 2024, ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa o dôvode na zastavenie exekučného konania mohol najneskôr dozvedieť z podania sťažovateľa z 2. apríla 2019 (v rozsahu zrušenia prvého rozsudku krajského súdu), resp. v októbri 2022 (v rozsahu zrušenia prvého rozsudku okresného súdu), preto nebol daný žiaden relevantný dôvod na vyčkávanie s rozhodnutím o návrhu na zastavenie exekučného konania do decembra 2024. Obe zrušené rozhodnutia boli exekučným titulom, ktoré boli označené aj v poverení na vykonanie exekúcie. Neobstojí preto obrana okresného súdu, že procesná situácia v napadnutom exekučnom konaní v dôsledku podávania odvolaní, resp. dovolaní sťažovateľom v základnom konaní bránila v tom, aby okresný súd v danej veci rozhodol už skôr.

28. Na podklade skutočností uvedených v bodoch 24 až 27 tohto nálezu ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd bol v napadnutom exekučnom konaní pri rozhodovaní o návrhu na zastavenie exekúcie nečinný v rozsahu 5 rokov a 9 mesiacov bez toho, aby existoval objektívny dôvod, ktorý by ospravedlnil uvedené obdobie nečinnosti, prípadne aspoň jej časť. Exekučný súd teda nezvolil taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa ako účastníka daného exekučného konania, hoci mu v tom nebránila žiadna zákonná alebo iná objektívna príčina. Nečinnosťou exekučného súdu tak bolo v napadnutom konaní porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd rozhodol v súlade s čl. 127 ods. 2 prvou vetou ústavy a § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

V.

Príkaz konať a primerané finančné zadosťučinenie

29. V čase rozhodovania ústavného súdu síce okresný súd rozhodol o zastavení napadnutého exekučného konania, napadnuté konanie však nie je právoplatne skončené. Na tomto základe ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku nálezu).

30. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

31. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

32. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

33. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur, ktoré odôvodnil skutočnosťami bližšie uvedenými v bode 11 tohto nálezu.

34. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

35. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd v neprospech exekučného súdu hodnotil predovšetkým jeho nečinnosť v rozsahu piatich rokov a deviatich mesiacov týkajúcu sa jednoduchého procesného úkonu (rozhodovanie o návrhu na zastavenie exekúcie) bez akéhokoľvek objektívneho dôvodu, ktorý by aspoň čiastočne legitimizoval uvedenú nečinnosť. Z tohto hľadiska exekučný súd predĺžil obdobie právnej neistoty sťažovateľa ako povinného v exekučnom konaní, v ktorom oprávnená proti nemu uplatňuje zaplatenie peňažného plnenia. Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľovi v sume 2 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 eur oproti sťažovateľom navrhovanej sume 5 000 eur vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

36. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 856,75 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

37. Návrh na priznanie trov právneho zastúpenia ústavný súd posudzoval podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľovi priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2024 v sume 343,25 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2024 v sume 13,73 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 713,96 eur. Vychádzajúc zo zistenia, že právny zástupca sťažovateľa je platcom dane z pridanej hodnoty (zistené zo stránky www.financnasprava.sk), uvedená suma bola zvýšená o túto

daň vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov o sumu 142,79 eur. Hodnota náhrady trov konania takto predstavuje sumu 856,75 eur (bod 4 výroku tohto nálezu). Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi (IV. ÚS 185/09, III. ÚS 598/2021). Ústavný súd vzhľadom na to pri rozhodovaní o náhrade trov konania nemohol vychádzať z hodnoty veci, ktorá je predmetom napadnutého exekučného konania, ako to požadoval právny zástupca sťažovateľa.

38. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu